

אודות בזמנים קשים

ריאיון עם חגית ריין // אודיה רובין בן זקו

התעקש להגיע דווקא לשריון, כי האמין ששם נמצא כל עם ישראל. היו לו בצבא הרבה חברים מאוד שונים ממנו, ו-17 שנה אחר כך אנחנו עדיין בקשר אמיץ איתם.

צבא העם

"באחד מביקורי הניחומים שערכתי בשבועות האחרונים אצל המשפחות של נופלי חרבות ברזל פגשתי את הרב גולדברג", חגית נזכרת. "הוא אמר לי שבמוצאי שמחת תורה הקב"ה אומר 'קשה עליי פרדתכם', והכוונה היא לא הפרדה שלנו מהקב"ה אלא הפירוד בתוכנו, בעם. ממש לפני כמה חודשים היינו שסועים וקרועים כחלק מתהליך בירור עמוק של עתיד המדינה הזאת. האסון שקרה לנו בשמחת תורה חייב להזכיר לנו שאחים אנחנו, זה הבית שלנו, ושנחנו לא רוצים לחזור למה שהיה בינינו לפני כן. אני

הטנק סמ"ר אלכס בונימוביץ' היה עולה חדש מרוסיה. הטען סמל ראשון אדם גורן היה ממעברות, קיבוץ של השומר הצעיר. תותחן הטנק סמל ראשון אורי גרוסמן היה בנו של דויד גרוסמן, סופר ומשורר המזוהה עם השמאל. בניה היה מתנחל דתי מקרני שומרון".

זה 17 שנה שהאבל והשכול נוכחים בבית משפחת ריין. במלחמת לבנון השנייה, בקיץ תשס"ו (2006), נפל רב סרן בניה ריין, מפקד פלוגה בשריון, בעת שפיקד על כוח חילוץ והצלה, 'כוח בניה', שסייע בהצלחה ללוחמים רבים. ביום הלחימה האחרון של המלחמה, בדרך למשימת

"ממש לפני כמה חודשים היינו שסועים וקרועים כחלק מתהליך בירור עמוק של עתיד המדינה הזאת. האסון שקרה לנו בשמחת תורה חייב להזכיר לנו שאחים אנחנו"

המיקרוקוסמוס בטנק שפיקד עליו בניה נתן לו לימים את הכינוי 'טנק האחרות'. "לבניה היה חשוב להיות עם כל עם ישראל. במיתוס לצבא הוא התמייך לכל מיני יחידות וסיוורות מיוחדות, אבל

חילוץ נוספת, נפגע הטנק של בניה מטיל נגד טנקים, וכל אנשי הצוות נהרגו. "הטנק שבניה פיקד עליו כלל אנשי צוות מכל עם ישראל", מספרת אימו חגית ריין, חברת שבט הראל של בני עקיבא. "נהג

בניה ריין ז"ל

מבנים שיש כאן רע וטוב, והטוב צריך לנצח. מה שהיה בעם לפני שמחת תורה הפך להיסטוריה. כשהלכתי לנחם משפחה אחת האם שיתפה אותי שהיא חושבת שלפני חודש היינו עומדות בצדדים שונים של הכביש".

משיב הרוח

"כאנשים מאמינים אנחנו מאמינים שהקב"ה לא מביא עלינו אסונות סתם", חגית משיבה. "את הסטירה הפרטית שלי קיבלתי כשבניה נפל. כשהתחלתי לחשוב מה המשימה שלי שמתגלה מתוך האירוע הזה, הבנתי שאני צריכה להתעסק בחיזוק רוח העם. עצרתי את החיים ואת הקריירה שלי, ואני מסתובבת כבר 17 שנה בבתי ספר, בבסיסים ובכל מקום שאני יכולה להגיע אליו כדי לחזק את הרוח ולהעביר את מסר האחדות, הצוואה שבניה השאיר לנו."

**"אירועי שמחת תורה
היו ההסתרה הכי גלויה
בעולם, והכול על מנת
שנתאחד. ירדנו למקום
הכי שפל של שנאת
האחים שלנו, ועכשיו
עלינו קומה. אסור לנו
לחזור למה שהיה קודם"**

"אירועי שמחת תורה היו ההסתרה הכי גלויה בעולם, והכול על מנת שנתאחד. ירדנו למקום הכי שפל של שנאת האחים שלנו, ועכשיו עלינו קומה. אסור לנו לחזור למה שהיה קודם. גם אחרי המלחמה הזאת, כשנרצה להמשיך ולברך את עתידה של המדינה, אנחנו צריכים להיות בענווה. רק כך נוכל לנהל את המחלוקות שלנו, כמו משפחה מאוחדת". לחגית חשוב להוסיף: "אני קוראת למלחמה הזאת 'משיב הרוח'. חמאס פרצו את הגדר, שברו מצלמות וחדרו לנו לבתים בזמן שאנחנו אמרנו בשמחת תורה את תפילת 'משיב הרוח'. יותר חזק מזה, המלחמה הזאת השיבה למקומה את הרוח של עם ישראל, הרוח הציונית והמאוחדת. הם לא שברו את הרוח. הוצעו זהו זה רק גילה את הכוחות האמיתיים והחזקים שיש בעם שלנו".

**"כשהייתי במחלקת השיקום בתל השומר היה בחור לבוש
מדים שדרש לראות פסיכולוגית. הוא רצה שהרופאים שלו
יבינו שבעוד יום-יומיים הוא צריך להשתחרר כדי לחזור
לחיילים שלו, שמחכים לו בשטח. זה לא דור המסכים, זה
דור הערכים"**

נהרג. לא אנחנו בחרנו לצאת למלחמה הזאת, היא נכפתה עלינו, והמשפחות איבדו את היקרים להן מכל. הלב נקרע, אבל כולן שלמות עם העובדה שזה היה למען ארץ ישראל".

חיזוק מהפצועים

כאשר היא עצמה צריכה חיזוק, כדי להתמלא מחדש בכוחות והשראה חגית נוסעת לבקר פצועים בבתי חולים ברחבי הארץ. "הייתי כמעט בכל בתי החולים בארץ כבר כמה פעמים. החיילים שם דורשים לעשות את הניתוח הבא בהקדם, כי הם רוצים לחזור לשטח. כשהייתי במחלקת השיקום בתל השומר היה בחור לבוש מדים שדרש לראות פסיכולוגית. הוא רצה שהרופאים שלו יבינו שבעוד יום-יומיים הוא צריך להשתחרר כדי לחזור לחיילים שלו, שמחכים לו בשטח. חייל אחר שפגשתי, בשיקום מניתוח קטיעת רגל, סיפר לי שהוא זוכר את המשפט שאמר לי בניה ביום שבו הוא התגייס: 'חינכת אותנו לתת את הכול, ולפעמים הכול זה הכול'."

"זה לא דור המסכים, זה דור הערכים. הוא עולה עלינו. ביום פקודה כולם התגייסו, נלחנו כתף אל כתף בלי שאלות נוספות. לאף אחד לא אכפת אם תמכת ברפורמה המשפטית או התנגדת אליה, איפה אתה גר או למי הצבעת בבחירות האחרונות."

"אני לא יודעת להסביר את זה, אבל האחדות שמתגלה בשבועות האחרונים לא דומה לכל מה שהיה בעבר. בעופרת יצוקה, בצוק איתן ובעצם מאז שבניה נפל לא הייתה התגלות כזו של אחדות. אני חושבת שהפעם אנשים הבינו באמת שאין לנו ארץ אחרת. גם מי ששילמו עכשיו מחיר

מקווה שהאחור הזה יישאר, כי הקב"ה לא נמצא במקום שיש בו שנאה".

את הריאיון איתי חגית עושה כשהיא בדרכים, בין הבתים שהשכול נכנס אליהם כאורה חדש וקבוע. היא חורשת את הארץ מחולות הנגב ועד החרמון כדי לנחם משפחות שאיבדו את היקר להן מכול ולחלוק בכאב שרק הם יכולים להבין. "אני מסתובבת בין הבתים, מגיעה לנחם את המשפחות. מדברת עם האימהות, אם שכולה לאחותה. אני משתדלת לחזק אותן ולהיות שם בשבילן. אני יודעת איך הן מרגישות. לא אכפת לי אם המשפחה שמאלנית או ימנית, יהודית או דרוזית, כולם אחים שלי, ואני הולכת לבקר את כולם. הם יצאו להילחם על הארץ הזאת ושילמו את המחיר הכבד ביותר".

שלא כמו בסבכים אחרים או בתקופות מתוחות קודמות, חגית מרגישה שהאווירה במלחמה הזאת מעט אחרת. "לא היה בית בישראל ששמעתי ממנו טרוריה או תלונה", היא מספרת. "כל אימא וכל אלמנה יודעת בדיוק על מה הבן שלה

חגית ריין צילום: דובי ריין